

○ คำสั่ง

24 กย. 2561
(จ. ๒๑)

คำร้องที่ คร. ๗๕/๒๕๖๑
คำสั่งที่ คร. ๑๘๕/๒๕๖๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ระหว่าง นายอนุชิต จุนอนันตรธรรม

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง

ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑

ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒

ผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณา คดีใหม่)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๑๖/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๑๕๔๖/๒๕๕๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ แต่ต่อมาได้มีหนังสือขอลาออกเพื่อไปศึกษาต่อ ณ ประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗

/ภายหลังจาก...

ภายหลังจากจบการศึกษาแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วรับผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ โดยให้ได้รับอัตราเงินเดือนต่อเนื่องจากการทำงานครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อยมาจนกระทั่งเกษียณอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ทั้งนี้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยขึ้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้คำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) จำนวน ๓,๑๙๖,๖๒๕.๓๔ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาเพื่อคำนวณเงินดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ เป็นระยะเวลา ๓๔ ปี ๔ เดือน โดยไม่ได้นำระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ มาคำนวณด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๒ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานในช่วงตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวม ๔ ปี ๔ เดือน ๑๖ วัน รวมเข้ากับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน รวมระยะเวลาทั้งสิ้น ๓๘ ปี ๘ เดือน ๑๖ วัน ไปใช้ในการคำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือที่ ธปท.ฝทบ.(๒ก) ๒๔๕๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์สำหรับช่วงเวลาที่ได้ทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ไปแล้ว และในการคำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ปฏิบัติตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ทุกประการ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เคยมอบของที่ระลึกแห่งการทำงานนานแก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ เพื่อแสดงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติงานมาเป็นระยะเวลาครบ ๓๕ ปี ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบของที่ระลึกดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นับระยะเวลาทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เป็นเวลาทำงานให้กับผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่นับรวมระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานครั้งแรกมาคำนวณเป็นเงิน

/สมทบ...

สมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินให้ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๙๕๗,๑๖๔.๙๓ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จนถึงวันฟ้อง เป็นเงิน ๑๑๔,๘๕๙.๗๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๗๒,๐๒๔.๗๑ บาท และดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๙๕๗,๑๖๔.๙๓ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เข้าทำงานเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๔๙/๒๕๑๗ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๑๗ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามที่ขอลาออก ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เป็นต้นไป และผู้ฟ้องคดีได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ต่อมา ผู้ฟ้องคดีสมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งที่ ๑๕๑/๒๕๑๘ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๑๘ บรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นต้นไป เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดตั้งกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย (กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ) ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบสมัครลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ สมัครเป็นสมาชิกกองทุนดังกล่าวและเลือกรับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสาม (ปานานู) เมื่อเกษียณอายุ ส่วนเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ผู้ฟ้องคดีได้เลือกรับเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้คำนวณจากระยะเวลาการทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นเงิน ๓,๑๙๖,๖๒๕.๓๔ บาท ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะเคยเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจลาออกจากการไปศึกษาเพิ่มเติม รวมทั้งได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในช่วงระยะเวลานั้นแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีสำเร็จการศึกษาจึงได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นต้นไป จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเริ่มเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ระยะเวลาการทำงานเดิมจึงไม่อาจนำมารวมกับระยะเวลาการทำงานใหม่ แล้วนำระยะเวลาดังกล่าว ไปใช้ในการคำนวณเงินสมทบที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุน สํารองเลี้ยงชีพได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมทบที่จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเมื่อเข้ากองทุนสํารองเลี้ยงชีพ โดยนับระยะเวลาการทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน จำนวนเงิน ๓,๑๙๖,๖๒๕.๓๔ บาท จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีจึงไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำละเมิดต่อ ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ฟ้องคดี พิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจเข้าเป็นสมาชิก กองทุนสํารองเลี้ยงชีพธนาคารแห่งประเทศไทยแล้ว สิทธิต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ย่อมเป็นอันระงับสิ้นไปและผูกพันตามหลักเกณฑ์ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสํารองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ แทน การพิจารณาสัทธิของผู้ฟ้องคดีจึงต้องพิจารณา จากบทบัญญัติตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสํารองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นสำคัญ ทั้งนี้ ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้กำหนดกรณีที่จะนับอายุการทำงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจาก อายุการทำงานเดิมไว้ตามข้อ ๑๘ เพียงกรณีเดียว คือ กรณีลาออกเพื่อไปเป็นข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม หรือทบวงการเมืองซึ่งมีฐานะเทียบเท่า พนักงานส่วนท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือ สภากรุงเทพมหานคร และผู้บริหารท้องถิ่น หรือลาออกเพื่อไปเป็นกรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง และต่อมาภายหลังได้ขอกลับเข้าทำงานใหม่ภายใน ๑๘๐ วัน นับจากวันพ้นตำแหน่งเท่านั้น กรณีของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นการลาออกเพื่อไปศึกษาต่อตาม ความสมัครใจของตนเอง จึงมิใช่กรณีที่ข้อบังคับดังกล่าวกำหนดให้นับอายุงานในการกลับ เข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจากอายุการทำงานเดิมได้ รวมทั้งการที่พนักงานคนใดมีคุณสมบัติ ครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่ปรากฏในบันทึกที่ ๕๔๘/๒๕๑๑ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับ

/เข้าทำงาน...

เข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑ ย่อมมีผลเพียงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจที่จะรับพนักงานดังกล่าวกลับเข้ามาทำงานได้เท่านั้น กรณีจึงไม่ได้หมายความว่าหากเข้าหลักเกณฑ์ที่อาจรับกลับเข้าทำงานดังกล่าวแล้วจะส่งผลให้มีการนับระยะเวลาทำงานต่อเนื่องกันไป เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจลาออกจากงาน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามที่ขอลาออกตั้งแต่วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ และผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับที่ใช้อยู่ในขณะนั้นไปแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากงานเนื่องจากได้รับอนุญาตให้ลาออกตามความประสงค์ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากงาน และเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลงตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาออก เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกครั้งหนึ่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ การนับระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันดังกล่าว และไม่อาจนำเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ มารวมเข้ากับเวลาทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ แล้วนำเวลาทำงานดังกล่าวไปใช้ในการคำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาการทำงานเฉพาะตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นจำนวนเงิน ๓,๑๙๖,๖๒๕.๓๔ บาท จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว นอกจากนี้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวมกับเวลาทำงานที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๔ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๕ ซึ่งกำหนดวิธีการนับเวลาทำงานสำหรับกรณีดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกกรณีดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างเพื่อใช้บังคับกับการนับเวลาทำงานเพื่อคำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก ซึ่งมีข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะแล้วได้ เมื่อได้วินิจฉัยแล้วข้างต้นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/คำนวณ...

คำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาการทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบชำระเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) และอัตราผลตอบแทนเพิ่มเติมให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด พิพากษายืน

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอพิจารณาคดีใหม่ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ โดยอ้างว่า สิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ย่อมหมายถึงสิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ประกอบกับข้อ ๔ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๕ กำหนดให้นับเวลาทำงานสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงานหรือลูกจ้างทดลองงานแล้วแต่กรณี จนถึงวันที่พ้นจากงาน การที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวมกับเวลาทำงานที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๔ ของข้อบังคับดังกล่าว ซึ่งกำหนดวิธีการนับเวลาทำงานสำหรับกรณีดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกกรณีดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างเพื่อใช้บังคับกับการนับเวลาทำงานเพื่อคำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก ซึ่งมีข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เป็นการเฉพาะแล้วได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ศาลปกครองสูงสุดรับฟังข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๕ เป็นการกำหนดนับเวลาการทำงานเฉพาะสำหรับการได้รับของที่ระลึก ขัดกับหลักการรับฟังพยานหลักฐานตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นกรณีที่ศาลรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ และมีข้อบกพร่องสำคัญในการพิจารณา

/พิพากษา...

พิพากษาคดีที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ขอให้ศาลพิจารณาคดีพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนี้ใหม่ตาม มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดกำหนด ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับเฉพาะระยะเวลาทำงานตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี หรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่ ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด โดยศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากงานและ ระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลงตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาออก เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกครั้งหนึ่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ การนับระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเริ่มต้นใหม่ ตั้งแต่วันดังกล่าว กรณีจึงไม่อาจนำเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ มารวมเข้ากับเวลาทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ แล้วนำเวลาทำงานดังกล่าวไปใช้ในการคำนวณเงิน สมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ สำหรับข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๑๑๐) เรื่อง ของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๕ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับเวลา ทำงานของผู้ฟ้องคดีสำหรับการที่จะได้รับของที่ระลึกแห่งการทำงานนาน ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ รวมกับเวลาทำงานที่ผู้ฟ้องคดีกลับเข้า ทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ เป็นการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๔ ของ ข้อบังคับดังกล่าว ซึ่งกำหนดวิธีการนับเวลาทำงานสำหรับกรณีดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกกรณีดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้างเพื่อใช้บังคับกับการนับเวลาทำงานเพื่อ คำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรกได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินสมทบที่ธนาคาร

/จ่ายครั้งแรก...

จ่ายครั้งแรก (เงินประเดิม) ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยนับระยะเวลาการทำงานเฉพาะตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ รวม ๓๔ ปี ๔ เดือน จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว กรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างข้อเท็จจริงในคำขอพิจารณาคดีใหม่ว่า ศาลปกครองสูงสุดรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดและขัดกับการรับฟังพยานหลักฐานตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงเป็นการกล่าวอ้างถึงข้อเท็จจริงเดิมที่มีอยู่ ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจที่จะรับฟังข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว โดยพิเคราะห์จากพยานหลักฐานประกอบกับเอกสารพยานหลักฐานที่ปรากฏอยู่ในสำนวนแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าศาลรับฟังข้อเท็จจริงแตกต่างจากผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย อันมีลักษณะเป็นเพียงการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานวินิจฉัยคดีของศาล มิใช่การรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงมิใช่การรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ หรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอพิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา ความว่า มีข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพิ่มเติมจากที่ศาลได้วินิจฉัยแล้วอันถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานซึ่งมีสาระสำคัญที่ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีที่ผ่านมาขัดกับข้อกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เนื่องจากศาลมิได้นำมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบข้อ ๖๔ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ มาใช้พิเคราะห์ โดยผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้กระทำความผิดต่อผู้ฟ้องคดีและมิต้องชดเชยค่าเสียหายนั้น ขัดต่อมาตรา ๘๕ มาตรา ๑๔๙ มาตรา ๓๖๑ และมาตรา ๓๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ได้มีบันทึก...

ได้มีบันทึกที่ (ว) ๑/๒๕๓๙ เรื่อง การเปิดรับสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ แจ้งให้ พนักงานทราบเกี่ยวกับการรับสมัครเพื่อเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงาน ธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งกำหนดเงื่อนไขไว้ว่า พนักงานและลูกจ้างทดลองงานจะสมัคร เข้าเป็นสมาชิกกองทุนหรือไม่ก็ได้ สำหรับผู้ที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ หากไม่สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนจะยังคงมีสิทธิได้รับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือ ประเภทสามตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ต่อไป ซึ่งเป็นการผูกพันให้สิทธิในการนำหลักเกณฑ์และวิธีการ คำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือประเภทสามตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับธนาคาร แห่งประเทศไทยดังกล่าว คือ ในกรณีที่พนักงานสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนยอมผูกพันกับ การใช้หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือประเภทสามเพื่อนำไป ใช้ในการคำนวณเงินสมทบ (เงินประเดิม) ที่ต้องเป็นบรรทัดฐานเดียวกันกับกรณีที่พนักงาน ไม่สมัครเป็นสมาชิกกองทุน โดยถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำเสนอต่อพนักงานรวมถึง ผู้ฟ้องคดีด้วย เพื่อให้พนักงานทั้งที่สมัครหรือไม่สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนใช้หลักเกณฑ์ และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ และเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่น ใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ โดยมีผลการเป็นสมาชิก ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับใบสมัครไว้แล้ว จึงเป็น นิติกรรมสัญญาที่มีอายุจนได้ตามมาตรา ๑๔๙ มาตรา ๓๖๑ และมาตรา ๓๕๔ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ผูกพันตามคำเสนอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกที่ (ว) ๑/๒๕๓๙ เรื่อง การเปิดรับสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ซึ่งตามนิยาม “เวลาทำงาน” ในข้อบังคับ (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ นี้ หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่วันที่พนักงานเข้าทำงาน ในธนาคารโดยได้รับเงินเดือนจนถึงวันที่ออกจากงานธนาคาร ความหมายของนิยามนี้ จึงผูกพันที่จะต้องนำมาใช้ และเป็นผลให้ข้อ ๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดว่า “พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ จะได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วย

/เงินทุน...

เงินทุนเลี้ยงชีพ และเมื่อสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์จากกองทุน แทนสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ จึงให้สิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ ของพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๐๑ ซึ่งเป็นสมาชิกนั้นเป็นอันระงับไป" ขัดกับบทบัญญัติของกฎหมาย กรณีจึงเป็นโมฆะ และการกล่าวอ้างในส่วนอื่นๆ ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อศาลย่อมเป็นโมฆะด้วยเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ในส่วนที่เป็นโมฆะมาใช้บังคับกับกรณีของผู้ฟ้องคดีแทนข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้อง ชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดีตามสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีพึงได้

นอกจากนี้ การลาออกของผู้ฟ้องคดีเพื่อไปศึกษาต่อสอดคล้องกับบันทึก ที่ ๕๔๘/๒๕๑๑ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับเข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑ และ เมื่อสมัครกลับเข้าทำงานใหม่ภายหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว ถือได้ว่านิติกรรมเป็นผล เมื่อเงื่อนไขบังคับก่อนสำเร็จแล้วตามมาตรา ๑๘๓ แห่งประมวลกฎหมายและพาณิชย์ ทั้งนี้ เงื่อนไขตามบันทึกดังกล่าว เป็นเงื่อนไขบังคับก่อนเช่นเดียวกับเงื่อนไขตามข้อบังคับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งกำหนดว่า "พ้นจากงาน" หมายความว่า การพ้นจากการเป็นพนักงาน กล่าวคือ (๒) ได้รับอนุญาตให้ลาออก เว้นแต่ (ก) ได้รับอนุญาตให้ลาออกไปเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ รวมทั้งข้าราชการการเมือง... โดยยังมีได้รับเงินจากกองทุนตามสิทธิ แล้วได้ขอกลับเข้า ทำงานใหม่ภายใน ๑๘๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่งอันเป็นเหตุให้ต้องออกจากงานนั้น หากไม่ขอกลับเข้าทำงานภายในเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าพนักงานผู้นั้นพ้นจากงานตั้งแต่วันที่ ครบ ๑๘๐ วัน ทั้งนี้ ให้นับเวลาทำงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องกับเวลาทำงานเดิม เมื่อมีการขอลาออกไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องมีคำสั่งให้พนักงานที่ ลาออกพ้นจากตำแหน่งและออกจากงาน ซึ่งมีความหมายเดียวกับ "พ้นจากงาน" การกล่าวอ้าง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าเมื่อผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรกในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ และพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ตามที่ขอลาออกในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์

๒๕๑๗ จึงถือว่า การทำงานของผู้ฟ้องคดีได้สิ้นสุดลงตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานใหม่อีกครั้งในวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๑๘ และได้รับบรรจุเป็นพนักงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ และครบเกษียณอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ การนับเวลาทำงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) ดังกล่าว ที่ให้เริ่มนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ จนถึงเกษียณอายุงาน เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีเวลาทำงาน จำนวน ๓๔ ปี ๓ เดือน ๒๖ วัน จึงคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง เนื่องจากไม่มีข้อความใดในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยดังกล่าวกำหนดให้เริ่มนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีมิได้โต้แย้งดุลพินิจของศาล การนำเสนอข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพิ่มเติมให้ศาลพิจารณาของผู้ฟ้องคดีเป็นการโต้แย้ง คำกล่าวอ้างที่เป็นโมฆะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหลัก

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีนี้ใหม่ ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินสมทบ (เงินประเดิม) พร้อมผลตอบแทนของเงินดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวนเงิน ๙๕๗,๑๖๔.๙๓ บาท (เก้าแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหนึ่งร้อยหกสิบสี่บาทเก้าสิบสามสตางค์) พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันที่ธนาคารจ่ายเงินสมทบทุน (เงินประเดิม) พร้อมผลตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑๑๔,๘๕๙.๗๘ บาท (หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสี่พันแปดร้อยห้าสิบบาทเจ็ดสิบแปดสตางค์)

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายดอกเบี้ยในเงินต้นตามข้อ ๑ ในอัตราร้อยละสิบห้าต่อปี ตั้งแต่วันที่ฟ้องคดีจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเสร็จสิ้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นที่ยุติ

/แล้วนั้น...

แล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ (๒) คู่กรณีเท็จจริงหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา (๓) มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม (๔) คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่ โดยอ้างว่าศาลรับฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดและมีข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น โดยผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีและมีต้องชดใช้ค่าเสียหายนั้น ขัดต่อมาตรา ๘๕ มาตรา ๑๔๙ มาตรา ๓๖๑ และมาตรา ๓๕๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ ในกรณีที่พนักงานสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนย่อมผูกพันกับการใช้หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพประเภทสองหรือประเภทสามเพื่อนำไปใช้ในการคำนวณเงินสมทบ (เงินประเดิม) ที่ต้องเป็นบรรทัดฐานเดียวกันกับกรณีที่พนักงานไม่สมัครเป็นสมาชิกกองทุน โดยถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำแนะนำตามบันทึกที่ (ว) ๑/๒๕๓๙ เรื่อง การเปิดรับสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งจดทะเบียนแล้ว ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ต่อพนักงานรวมถึงผู้ฟ้องคดี เพื่อให้พนักงานทั้งที่สมัครหรือไม่สมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนใช้หลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินทุนเลี้ยงชีพตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๙ โดยมีผลการเป็นสมาชิกตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับใบสมัครไว้แล้ว จึงเป็นนิติกรรมสัญญาที่ผูกพันตามคำแนะนำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบันทึกดังกล่าว และตามนิยาม “เวลาทำงาน” ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ และเป็นผลให้บทบัญญัติตามข้อ ๒ ของข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่กำหนดว่า “พนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ จะได้รับสิทธิประโยชน์ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วย

/เงินทุน...

เงินทุนเลี้ยงชีพ และเมื่อสมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนจะได้รับสิทธิประโยชน์จากกองทุน แทนสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ จึงให้สิทธิการรับเงินตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ ของพนักงานที่เข้าทำงานก่อนวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นสมาชิคนั้นเป็นอันระงับไป” ขัดกับ บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อนำมาใช้กับกรณีของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นโมฆะ และการกล่าวอ้างในส่วนอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อศาลย่อมเป็นโมฆะด้วย เช่นกัน นั้น เมื่อพิจารณาข้ออ้างตามคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวเป็น ข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในสำนวนคดีและเป็นข้อเท็จจริงที่ศาลได้ยกขึ้นวินิจฉัยโดยครบถ้วน แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุนสำรองเลี้ยงชีพธนาคารแห่งประเทศไทยแล้ว สิทธิต่างๆ ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุน เลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ ย่อมเป็นอันระงับสิ้นไปและผูกพันตามหลักเกณฑ์ ในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ แทน การพิจารณาสิทธิของผู้ฟ้องคดีจึงต้องพิจารณาจากบทบัญญัติตามข้อบังคับธนาคาร แห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ เป็นสำคัญ ดังนั้น ข้ออ้างของ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นเพียงการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการให้เหตุผล ในการวินิจฉัยคดีของศาลว่าไม่ถูกต้องเท่านั้น

นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การลาออกของผู้ฟ้องคดีเพื่อไปศึกษาต่อ สอดคล้องกับบันทึกที่ ๕๔๘/๒๕๑๑ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับเข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑ และเมื่อสมัครกลับเข้าทำงานใหม่ภายหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว ถือได้ว่า นิติกรรมเป็นผลเมื่อเงื่อนไขบังคับก่อนสำเร็จแล้วตามมาตรา ๑๘๓ แห่งประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ เงื่อนไขตามบันทึกดังกล่าว เป็นเงื่อนไขบังคับก่อนเช่นเดียวกับเงื่อนไข ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งกำหนดว่า “พ้นจากงาน” หมายความว่า การพ้นจากการเป็นพนักงาน กล่าวคือ (๒) ได้รับอนุญาตให้ลาออกวันแต่ (ก) ได้รับอนุญาตให้ลาออกไปเป็นข้าราชการ ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ รวมทั้งข้าราชการการเมือง... โดยยังมีได้รับเงินจาก กองทุนตามสิทธิ แล้วได้ขอกลับเข้าทำงานใหม่ภายใน ๑๘๐ วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

/อันเป็นเหตุ...

อันเป็นเหตุให้ต้องออกจากงานนั้น หากไม่ขอกลับเข้าทำงานภายในเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าพนักงานผู้นั้นพ้นจากงานตั้งแต่วันที่ครบ ๑๘๐ วัน ทั้งนี้ ให้นับเวลาทำงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องกับเวลาทำงานเดิม เมื่อมีการขอลาออกไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องมีการสั่งให้พนักงานที่ลาออกพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานซึ่งมีความหมายเดียวกับ “พ้นจากงาน” การกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรกในวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ และพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ตามที่ขอลาออกในวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ จึงถือว่าการทำงานของผู้ฟ้องคดีได้สิ้นสุดลงตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) เรื่อง เงินทุนเลี้ยงชีพ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานใหม่อีกครั้งในวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๑๘ และได้รับบรรจุเป็นพนักงานเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ และครบเกษียณอายุเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ การนับเวลาทำงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๖๘) ดังกล่าว ที่ให้เริ่มนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ จนถึงเกษียณอายุงาน เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีเวลาทำงานจำนวน ๓๔ ปี ๓ เดือน ๒๖ วัน จึงคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริง เนื่องจากไม่มีข้อความใดในข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทยดังกล่าวกำหนดให้เริ่มนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงาน นั้น เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าว ศาลก็ได้วินิจฉัยโดยครบถ้วนแล้วว่า ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการพนักงาน พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้กำหนดกรณีที่ จะนับอายุการทำงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจากอายุการทำงานเดิมไว้ตามข้อ ๑๘ เพียงกรณีเดียว คือ กรณีลาออกเพื่อไปเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม หรือทบวงการเมืองซึ่งมีฐานะเทียบเท่าพนักงานส่วนท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือสภากรุงเทพมหานคร และผู้บริหารท้องถิ่นหรือลาออกเพื่อไปเป็นกรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง และต่อมาภายหลังได้ขอกลับเข้าทำงานใหม่ภายใน ๑๘๐ วัน นับจากวันพ้นตำแหน่งเท่านั้น กรณีของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นการลาออกเพื่อไปศึกษาต่อตามความสมัครใจของตนเอง จึงมิใช่กรณีที่ข้อบังคับดังกล่าวกำหนดให้นับอายุงานในการกลับเข้าทำงานใหม่ต่อเนื่องจากอายุการทำงานเดิมได้ รวมทั้งการที่พนักงานคนใดมีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่ปรากฏในบันทึกที่ ๕๔๘/๒๕๑๑ เรื่อง เกณฑ์การรับสมัครกลับเข้าทำงาน ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๑๑

/ย่อมมีผล...

ยอมมีผลเพียงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจที่จะรับพนักงานดังกล่าวกลับเข้ามาทำงานได้เท่านั้น กรณีจึงไม่ได้หมายความว่าหากเข้าหลักเกณฑ์ที่อาจรับกลับเข้าทำงานดังกล่าวแล้ว จะส่งผลให้มีการนับระยะเวลาทำงานต่อเนื่องกันไป เมื่อผู้ฟ้องคดีได้สมัครใจลาออกจากการงาน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งตามที่ขอลาออกตั้งแต่วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ และผู้ฟ้องคดีได้รับเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับที่ใช้อยู่ในขณะนั้นไปแล้ว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากงานเนื่องจากได้รับอนุญาตให้ลาออกตามความประสงค์ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากงานและเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีสิ้นสุดลงตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีลาออกเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้สมัครเข้าทำงานกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกครั้งหนึ่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งบรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ การนับระยะเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีจึงต้องเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่วันดังกล่าว และไม่อาจนำเวลาทำงานของผู้ฟ้องคดีครั้งแรกตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๑๒ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗ มารวมเข้ากับเวลาทำงานใหม่ตั้งแต่วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๑๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ แล้วนำเวลาทำงานดังกล่าวไปใช้ในการคำนวณเงินสมทบที่ธนาคารจ่ายครั้งแรก (เงินเพิ่มเติม) เมื่อเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นเพียงการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการให้เหตุผลในการวินิจฉัยคดีของศาลว่าไม่ถูกต้องเช่นกัน ดังนั้น กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่า ศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ คู่กรณีที่เกี่ยวข้องหรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้วแต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม หรือคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น คำขอให้พิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ที่จะขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีใหม่ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

/การที่ศาล...

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอพิจารณาคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดี
ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐ ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายมานิตย์ วงศ์เสรี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ด.ช. ๒๕๖๑

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประสาท พงษ์สุวรรณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชูชาติ อัครโรจน์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประนัย วณิชชานนท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒. ๑๗๖๖๓๖

